

med Omføb, naar Reglen i § 3 bliver vedtagen, idet nemlig den Tid, som forløber fra Stævningsens Forlyndelse til Sagens Foretagelse, eller med andre Ord Stævnevarselet, vil være tilstrækkeligt til, at Forligsmægling kan foretages. Derfor vil jeg indrømme, at, naar § 3 og § 5 i denne Lov maatte blive vedtagne, vil det ikke paaføre Citanten nogen videre Forhaling at skulle forsøge Forlig i disse Sager; men det er egentlig ogsaa min eneste Grund, thi de andre Grunde, der ere anførte for at lade disse Sager udgaa af Paragrafen, kan jeg ikke godkjende, idet det jo nemlig bestandig maa erindres, at det, der her er Tale om, er den tvungne Forpligtelse til at underkaste sig Forligsmægling. Der er ikke Tale om at udelukke Parterne fra, naar de isøvrigt ville enes, at faae Forlig i Stand derved, at de frivilligt møde for Forligskommissionen; men her er Tale om at ophæve det som en tvungen Sag for Citanten, og det forekommer mig, at i saadanne Sager som disse, hvor Lovgivningen bestræber sig for at skaffe en hurtig og rede Forfølgning, er der noget Unaturligt i at sige, at Citanten skal møde til Forlig, for at det kan forsøges, om han ikke ved en yderligere Overtalelse kunde bevæges til at tilstaa Indskævnte Genstand. Det er et Raisonnement, der ikke passer med den Tanke, der ligger til Grund for Forordningen af 25de Januar 1828; men, som sagt, jeg tror ikke, at Sagen har stor praktisk Betydning, naar § 3 og § 5 maatte blive vedtagne, og derfor skal jeg heller ikke med Hensyn til dette Punkt modsætte mig Udvalgets Forslag. — Med Hensyn til de andre Punkter, vedkommende §§ 3, 4, 7 og 9, kan jeg henholde mig til, hvad den ærede Ordfører yttrede. Det er allesammen Forslag, som ikke gaa ud paa at gjøre nogen virkelig Forandring i Loven, men kun at supplere Bestemmelserne paa et enkelt Punkt. Derfor skal jeg ikke indvende Noget mod disse Ændringsforslag. — Hvad endelig Ændringsforslagene til § 10 angaar, skal jeg bemærke, at jeg med Hensyn hertil slutter mig til Udvalgets Fler-tals Forslag, men derimod maa modsætte mig det af Udvalgets Mindretal gjorte Forslag. Som det vil ses, gaar Udvalgets Fler-tals Forslag i Grunden kun ud paa til Lovforslagets § 10 at føje en Bestemmelse, sigtende til at gjøre det muligt for Citanten senere hen for Retten at godtgjøre, at og hvorfor han har afvist ham ved Forligskommissionen. Jeg har forudsat, at han var berettiget til at forlange en Attest herom, og Grunden, hvorfor det ikke staar i Lovforslaget, er alene den, at jeg har betragtet det som en Selvfølge. Men det kan jo aldrig ske at sige det udtrykkeligt, og fra det Synspunkt har jeg ikke Noget at indvende mod det af Udvalgets Fler-tal stillede Ændringsforslag til § 10. Med Hensyn til Mindretallets Forslag til § 10, da falder min Indvending mod det væsentlig sammen med de

tallet fremsatte. Jeg maa først henlede Opmærksomheden paa, at det jo kun er meget faa Sager, hvorom der her vil være Spørgsmaal. Det er jo fra flere Sider blevet sagt, og vistnok med Rette, at det hører til de sjældne Tilfælde, at Forligskommissionen negter at udstede Indkaldelse eller at mægle i en Sag. Det er Noget, som Forligskommissionen kun i ganske enkelte Tilfælde vil være berettiget til at gjøre, og det vil jo altid være den sikreste Vej for den at antage Sagen og foretage Mægling, og derefter senere lade Retten bestemme Virkningen af de stedfundne formentlige Feil. Denne Vej vil Forligskommissionen derfor ogsaa i Reglen vælge; det vil være den Maade, hvorpaa den altid kan udgaa at komme i Kollision med Lovgivningen og Parternes Ret. Af denne Grund vil der, som sagt, være yderlig faa Sager, hvori Paragrafen vil finde Anvendelse, og netop derfor mener jeg, at det ikke fra Forligslougvionens almindelige Synspunkt kan have nogen stor Interesse at tilveiebringe nogen Forligsmægling i disse Tilfælde; det har ikke nogen somhelst Interesse, om Forligsmæglingen af tilfældige Grunde falder bort i saa faa og sjældent indtrædende Tilfælde som den, der her er Spørgsmaal om. Naar man paa den anden Side erindrer, at et modsat Resultat, nemlig en Forligsmægling i disse Sager, ikke vil kunne fremfalde uden forholdsviis stor Vidtløftighed, synes jeg, at man maa komme til, at det i alle Tilfælde er det Simpleste og Naturligste at blive staaende ved, at i disse faa Tilfælde finder Forligsmægling ikke Sted. Smødet den Fremgangsmaade, som Udvalgets Mindretal foreslaar, kan der jo nemlig anføres de Grunde, som Fler-tallets Ordfører allerede har anført, nemlig at man for disse faa Tilfældes Skyld kommer til at indføre noget ganske Nyt, som slet ikke staar i Samklang med vor øvrige Proces, og med Hensyn til hvilket det bliver at bemærke, at Mindretallets Forslag i ethvert Tilfælde er utilstrækkeligt, idet det maa bevare flere forskellige Spørgsmaal, som ved den Leilighed kunne opstaa, f. Ex. det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører henlebede Opmærksomheden paa, hvad der skal ske, naar Parterne ikke møde men blive borte efter denne Indkaldelse. Jeg tror derfor at maatte tilraade her at blive staaende ved Fler-tallets Forslag, som utvivlsomt holder sig nærmest til den gjældende Lovgivnings Regel for et saadant Tilfælde. — Med Hensyn til det sidste Forslag til en ny Paragraf om Varslet til at møde for Forligskommissionen skal jeg bemærke, at jeg ikke har Noget imod dette Forslag. Den nuværende Regel er jo den, at der gives 4 Dages Varsel paa Landet, og i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne Aftens Varsel. Jeg kan gjerne indrømme, at man for Kjøbstæderne og Kjøbenhavns Bedkommende maatte bør fordrø 24 Timers Varsel, som jo ikke er ganske det Samme som Aftens Varsel, og for Landets Bedkommende kan man vistnok ogsaa blive staaende ved 4 Da-